

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A. K.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. Z. H., advokátkou v Ž., proti odporcovi **M. B.**, bývajúcemu v B., zastúpenému Advokátskou kanceláriou M., so sídlom Ž., **o zaplatenie 23 317,86 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 31 C 18/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2012 sp. zn. 8 Co 101/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania 493,38 € a to na účet Advokátskej kancelárie M., so sídlom Ž., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 17. augusta 2011 č. k. 31 C 18/2009-191 zamietol v celom rozsahu návrh navrhovateľa o zaplatenie 24 317,86 € s príslušenstvom. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania 2 955,19 € do 15 dní po právoplatnosti rozsudku na účet splnomocneného zástupcu odporcu, Advokátska kancelária J., so sídlom M..

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. septembra 2012 sp. zn. 8 Co 101/2012 rozsudok okresného súdu potvrdil. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi titulom trov odvolacieho konania sumu 493,16 € na účet jeho splnomocneného zástupcu Advokátska kancelária J., so sídlom Ž., do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho návrhu vyhovel, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd rovnako ako

súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie a nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec, keď potvrdil úvahu súdu prvého stupňa, že v danej veci sa jedná o občianskoprávny vzťah a z tohto dôvodu je potrebné listinu „uznanie záväzku“ z 2.12.2005 posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zároveň sa nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, že v tomto prípade je nesprávna pasívna legitímácia odporcu, lebo v uznaní záväzku hovorí o spoločnosti a preto nie je splnená podmienka pasívnej legitímácie odporcu ako fyzickej osoby. V uznaní záväzku nie je spomínaná spoločnosť odporcu, naopak záväzok uznal odporca ako fyzická osoba a jedná sa o finančný záväzok fyzickej osoby, ktorý mal vyplatiť navrhovateľovi ako podiel na zisku jeho firmy, čím nie je vylúčené, že sa jedná o podnikanie fyzickej osoby.

Odporca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa, vzhľadom na jeho skutkovú a právnu argumentáciu, zamietol a žiadal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Prípustnosť dovolania navrhovateľa z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva. Napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež obsah dovolania najvyšší súd pristúpil k posúdeniu, či navrhovateľom podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Rovnako ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúcim je výlučne iba záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až g/ navrhovateľ nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V dovolaní sa namieta aj nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol príjemcovi vypracovaním vyjadrenia z 25.3.2013 k dovolaniu navrhovateľa

v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 a nasl. tejto vyhlášky vo výške 403,34 €, plus režijný paušál 7,81 € a DPH vo výške 20 %, ktorá činí 82,23 €, čo predstavuje spolu 493,38 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Martin Vladík, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová